

Az őrző

Fekete kutya ül nyugtalan
az érzékeket tompító fagyban.
Ingerülten emeli meg
mellkasát kötött szagnyomok
között, fülei szétnyíltak,
lábai megnyúlnak, mint sovány
ördögé sötétedés után.
Kiéhezgették, de most valamit érez,
a halványuló fa tövében
árnyéktalanul vár egy jelenésre.
Fölötte az elfeketedett ágak
dermedt levelei néha megpattannak.
A horizontot elnyeli a nehéz levegő,
égeti a bőrt, ingerli a légcső
és az elágazó hörgők nyálkahártyáját.
Talajtalan lebegnek távoli,
szagos mozdulatok, lépések,
és a fogak vonalán egymásnak
feszül alsó és felső állkapocs.
Nyílhegyként fúródnak
puha anyagba a szerteszálló
jéglevelek, vagy földet érve
formátlan darabokra törnek.
A kutya mellett elhaladó
fekete nő szemöldökei
összenőttek, tekintete dermedt
mint a kút vize, amelyhez tart,
magához szorítva sűrke
gyermekét. De nem jut
folyadék a szájnak, nincs
több fénye az arcnak, semmi
megbocsátás a sötétben
vándorlóknak. A csalódottak
mögött hörgés és száj szaga
terjeng, mert méreg tör fel
egy gyomorból. Míg a letört
jégcsap a fehér tenyerekben
olvadni kezd, zöldeskék
foltok áradnak szét az égen,
valaki lassan átharapja
a hideg éjszaka torkát.

Áfra János (Hajdúböszörmény, 1987): költő.
Legutóbbi kötete: *Két akarat* (Kalligram, 2015).